

Occupy Wall Street: Mất phòn trăm là nhàn gì?

Tác Giả: Ngô Nhân Dáng

Thứ Bảy, 29 Tháng 10 Năm 2011 08:24

Trong năm 2009 vì kinh tế suy thoái, mất gia đình cho có lãi có \$343,927 mất năm là đủ thu c háng 1% này;

Photo by Mario Tama/Getty Images

Phong trào Chiếm Wall Street (Occupy Wall Street) đã lan khắp nác Má và thá giái, và đã đáa mất nán nhân đáu tiên vào bánh vián trong cánh máman. Anh Scott Olsen, 24 tuái, cáu tháy quân lác chián, đã táng đá chián tranh á Iraq. Anh bá cánh sát bán đán mã tá trúng đáu, trong cuác biáu tình “Chiếm Oakland.”

Nháng cho tái nay, Chiếm Wall Street, Chiếm London, hay Chiếm Roma đáu chá là nháng phong trào tá sinh ra và tá phát trián, cháa nái nào bián thành tá chác. Các phong trào thanh niên, năm 1968 hay 2011 đáu giáng nhau: Trác hát, há đáa ra nháng khát váng. ánác Má đã có sán nháng táp quán và đánh chá dân chá tá 200 năm; các nhà chính trá sá phái phái tìm ra câu trá lái. Dân chúng Má sá láa chán báng lá phiáu.

Vì Chiếm Wall Street là mất phong trào trá và bát phát, cho nên cháa tháy ai đáng ra tháo mát bán nguyán váng cá thá, hoác mất cháng trán chính trá. Ngái ta hái: Nháng ngái này cháng ai? Há muán cái gì? Phong trào Chiếm Wall Street đã bá hiáu lám theo đá cách khác nhau. Tiêu biáu cho nháng ngái i hiáu lám phong trào Chiếm Wall Street là mất nhóm các cá già tái thành phá Tránh Châu (Zhengzhou), thá phá tánh Hà Nam bên Trung Quác. Các cá cũng đi biáu tình áng há Occupy Wall Street, mang theo cá quát, biáu ngá, vái kháu hiáu “Vô sán toàn thá giái háy đoàn kát lái!”

Nháng hình ánh đó đáa lên trên máng Sina.com đác hai ngày đã có lánh bóc xuáng. Vì các cá hoàn toàn lác đáu! Đáng Cáng sán á Bác Kinh đang muán đoàn kát vái tá bán thá giái chá không cán yêu vô sán quác tá! ánác Zambia, Phi châu, các ông chá Táu, sau khi đáu tá hai tá má kim khai thác các má đáng hoác than đá, đã đích thân cám súng bán vào các công nhân đánh công. Năm 2006 há đã bán 6 thá má tráng tháng, năm 2010 bán chát 13 ngái; và mái tuán trác, ngày 20 tháng 11 năm 2011, đã bán vào đám biáu tình cáa mất ngàn công nhân đang đánh công đòi tăng láng! Chiếm Wall Street có lan sang Trung Quác. Trên các trang máng xuát hián nháng facebook mang tên “Occupy Beijing” (Chiếm Bác Kinh), và “Occupy Shanghai” (Chiếm Tháng Hái), nháng chá đác vài ngày cũng bá “Tráng Thành Láa” chán lái.

Không phái chá có các cá già á Tránh Châu mái hiáu lám phong trào Chiếm Wall Street. Các bán trá kháp nái cũng có thá hiáu lám ráng phong trào Chiếm Wall Street là mất cuác “đáu

Occupy Wall Street: Mất phần trăm là nhờ ai?

Tác Giả: Ngô Nhân Dụng

Thứ Bảy, 29 Tháng 10 Năm 2011 08:24

tranh chấp nghĩa là bần;” hay nói cách khác, “chúng họ không kinh tế bần.” Thế ra họ không đòi xóa bỏ chế độ dân chủ và nền cộng hòa. Họ cũng không đòi lật đổ hệ thống kinh tế thị trường. Họ chỉ đòi thay đổi luật lệ để xã hội được công bằng hơn, nói cách khác là đòi cải thiện hệ thống kinh tế thị trường cho nó tốt hơn, hợp đạo lý hơn.

Diện tích diện tích hình thức mới khác, thì khu vực chính của phong trào Chiếm Wall Street là “99 phần trăm chúng ta 1 phần trăm.” Chúng ta thế nào? Tuy nhiên không ai đòi lật đổ, trừ thù nhà ngạ quỷ giặc thù; cũng không đòi tịch thu tài sản của họ đem chia cho những người nghèo khổ. Mục tiêu đòi hỏi của phong trào Chiếm Wall Street là thay đổi luật lệ như họ đang tìm kiếm phân bổ lại các trong nền kinh tế. Nói cách khác, là thay đổi luật lệ thu khóa.

Nền cộng hòa có tổng sản phẩm quốc dân (GDP) từ 14 đến 15 ngàn tỷ đô la; tức là trong một năm, tất cả những người làm việc trong nước đã sản xuất ra của cải, hàng hóa và dịch vụ trị giá 14 hay 15 ngàn tỷ. Số giá trị tăng thêm trong một năm như vậy được chia cho mọi người và họ thế nào? Đó là vấn đề phân bổ lại các. Những người biểu tình Chiếm Wall Street nói rằng có 1% các gia đình giàu nhất vì được chia phần nhiều quá. Phải sản phẩm “luật chơi” của nền kinh tế để chia bớt phần cho những người khác.

Phong trào này có thể nói là một cuộc đấu tranh chính quy trong việc phân bổ lại các quốc dân là các đạo luật lệ thu và chính sách chi tiêu của nhà nước khi được sản phẩm do dân đóng thuế. Các nước theo chế độ dân chủ và kinh tế thị trường thì vấn đề chính trị quan trọng nhất trong mọi cuộc bầu cử, là các đảng phái cho tất cả các cấp từ bang, liên bang cho xoay quanh hai câu hỏi: Thu thuế ra sao và nhà nước đem số tiền đó chi tiêu thế nào. Mọi đảng chính trị có chính sách khác nhau về hai vấn đề thu thuế và công chi. Dù họ hô hào các khu vực nào đi nữa, rốt cuộc vẫn chỉ là hai vấn đề căn bản, thu và công chi. Dân quyết định bằng cách bỏ phiếu. Nhưng khi nói những người thu các người 1% giàu nhất nước Mỹ, họ giàu hơn những người khác thế nào?

Năm 2007, một gia đình phải kiếm được 424,413 đô la mới được gia nhập câu lạc bộ 1% giàu nhất. Trong năm 2009 vì kinh tế suy thoái, một gia đình chỉ cần có lại các \$343,927 một năm là đủ thuế hàng 1% này; tổng cộng có 1.4 triệu người và họ hàng 17% số lại các các nước từ xưa trong năm đó. Giáo sư Edward Wolff, Đại học New York, cho biết vào năm 2007, nhóm 1% các gia đình giàu nhất Mỹ làm cho 34.6% các tài sản toàn quốc. Nhóm 19% giàu hàng dưới làm cho hơn 50% tài sản. Tức là 20% những người giàu nhất Mỹ làm cho 85% tài sản của các nước; 80% các gia đình còn lại chỉ làm cho được 15%. Nhưng cuộc nghiên cứu dựa trên cho thấy phần lớn dân Mỹ không biết gì về tình trạng thiêu quân bình này.

Nhưng lại phải đặt câu hỏi tiếp theo, là các người 1% giàu nhất đó gồm những ai? Như đâu mà họ được hưởng nhiều như vậy?

Nhưng cuộc nghiên cứu khác cho biết trong số người giàu nhất nước (1%) này, vào năm 2005 giới chuyên gia tài chính (Wall Street) chỉ chiếm 14%. Số người đông hơn là các chủ nhân các công ty sản xuất hay dịch vụ, chiếm trên 31%. Các bác sĩ chiếm 16%, và các luật sư chiếm 8.4%. Khi những người đi biểu tình mang tên Chiếm Phố Wall, họ nhét vào các nhà tài chính làm việc trong vùng quanh Wall Street, nơi tập trung nhiều ngân hàng và công ty đầu tư tài chính của Mỹ. Họ không biểu tình chống các giáo sư đại học Y khoa hoặc các chủ tịch các công ty như General Electrics hoặc Google; mà dù đám người này phần lớn cũng thu các

Occupy Wall Street: Mất phần trăm là nhờ ai?

Tác Giả: Ngô Nhân Dụng

Thứ Bảy, 29 Tháng 10 Năm 2011 08:24

thành phần 1%!

Người giàu có và người nghèo khác nhau; họ có đầu vào công việc làm, họ có không. Có thể nói, những bác sĩ, luật sư, kỹ sư, các nhà đầu tư vì họ có thân chủ trả tiền do công việc họ làm. Lợi ích của họ do luật cung cấp và họ trả công cho nhà tranh quyền đầu tư. Luật cung cấp nghĩa là: Nếu các thân chủ không hài lòng, họ sẽ đi tìm bác sĩ khác, họ sẽ đổi luật sư khác. Các quản đốc xí nghiệp cũng vậy, họ nghĩ rằng là do họ đầu tư vào các công ty quy mô đầu tư; trên nguyên tắc đầu tư theo sự thay đổi nhu cầu của các cộng đồng, tức là tập thể các chủ nhân của công ty. Sự thay đổi và tiền thưởng (bonus) của những người này cũng theo luật cung cấp, và đầu tư trên những quy định của các công ty. Họ đầu tư vào các công ty có quy mô lớn, uy tín, tăng hay giảm lợi nhuận các vốn quản đốc, đầu tư đóng góp của họ vào lợi nhuận và giá trị phiếu của công ty.

Trong năm 2008 chỉ có 19% trong số 13,480 những người giàu có lợi ích từ 10 triệu trở lên kiếm tiền vì làm việc và lãnh lương. Lợi ích của họ khác kỹ sư hoàn toàn như đầu tư, họ có trung gian môi giới giữa các ngân hàng và đầu tư công ty. Đó chính là mục tiêu mà phong trào Chiếm Wall Street nhắm vào: Các nhà trung gian tài chính.

Như đâu mà ngay trong số 1% những người giàu này có những người giàu số họ khác. Mất phần lớn là do cách đánh thuế. Thuế đánh trên lợi nhuận theo suất lũy tiến, càng lên cao càng đóng mức thuế lớn hơn. Nhưng, như luật cắt thuế của Tổng thống Georges W. Bush năm 2003, những lợi ích kiếm được như đầu tư thì chỉ đóng suất thuế 15%, dù là tiền lợi nhuận chia (dividend) hay lợi nhuận bán chứng khoán (capital gain). Người càng giàu thì số tiền kiếm được như đầu tư càng lớn. Nếu phần lớn lợi ích của họ là kiếm được là do đầu tư, thì tự nhiên suất thuế rất thấp. Vì vậy, trong số 1% các gia đình giàu nhất, những người thu nhập của họ từ đầu tư kiếm được rất ít so với số của họ trên. Thực ra, các tài sản và lợi ích được tập trung trong số một phần mười của câu lạc bộ này, tức là 0.1% của những người đóng thuế Mỹ. Trong số 400 hay 500 gia đình giàu nhất nước, lợi ích như đầu tư chiếm ba phần tư tổng số lợi ích, hay nhiều hơn. Cho nên suất thuế họ đóng thuế ra thấp hơn những người cũng giàu nhưng chỉ lãnh lương, như các quản đốc xí nghiệp hay các bác sĩ chuyên khoa. Chính vì thế nhà tỷ phú Warren Buffett nói rằng ông chỉ đóng thuế 27% trong khi thuế của ông phải đóng 35, 36%. Ông Buffett và ông Bill Gates, hai người giàu nhất nước Mỹ đầu tư vào họ chỉ trả thuế tăng thuế các đầu gia đình chính họ.

Theo Giáo sư Edward Wolff, cựu cố vấn ngân hàng tài chính năm 2007, đầu tư tình trạng kinh tế suy thoái hiện nay, đã làm tài sản của 1% những người giàu nhất giảm một 11%. Trong khi đó những người có lợi ích đầu tư trung gian (median) thì bị giảm một 36%. Vào giữa năm 2011, số chênh lệch về tài sản của nước Mỹ như năm 2007. Không thể nói những nhà trung gian tài chính và các nhà đầu tư giỏi (như Warren Buffett) đã tham lam tích lũy của cải. Chính luật về thuế khóa đã tạo ra sự chênh lệch ngày càng lớn. Vào năm 2000, trong số các nước giàu thì Mỹ và Thụy Sĩ là hai nước tài sản được tập trung vào 10% dân số cao nhất (gần 70%, và trên 71%). Các nước khác, 10% những người giàu nhất làm cho một phần nhỏ hơn, như 65.0% (Denmark), 61.0% (Pháp), 56.0% (Anh), 53.0% (Canada), 44.4% (Đức), 42% (Phần Lan).

Phong trào Occupy Wall Street chỉ là một biểu hiện của giai cấp trả công cho chênh lệch này. Họ không đòi xóa bỏ hệ thống kinh tế thị trường; cũng không họ muốn lật đổ chính quyền dân chủ. Khi những người trả có lý tưởng muốn xã hội công bằng hơn, đó là một điều đáng mừng cho các

Occupy Wall Street: Mọt phn trăm là nhng ai?

Tác Giả: Ngô Nhân Dũng

Thứ Bảy, 29 Tháng 10 Năm 2011 08:24

quc gia. Các nhà chính trs phii di n t các khát vng đó bng cách thay đ i “lu t ch i” cho xã h i công bng h n.